

Sygn. akt III C 955/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2022 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, III Wydział Cywilny, w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Alicja Przybylska
Protokolant:	sekretarz sądowy Katarzyna Zielińska

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2022 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy

z powództwa **K. P.**

przeciwko **J. P. (1)**

o zapłatę

I. stwierdza, że nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym wydany przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w dniu 17 września 2020 roku pod ówczesną sygnaturą akt I Nc 1458/20 stracił moc w części co do kwoty 6 500 zł (sześć tysięcy pięćset złotych) tytułem należności głównej i odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od tej kwoty od dnia 28 lipca 2020 roku i zawartego w jego treści postanowienia o kosztach procesu;

II. zasądza od pozwanej J. P. (2) na rzecz powoda K. P. kwotę 1 244,72 zł (jeden tysiąc dwieście czterdzieści cztery złote siedemdziesiąt dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 listopada 2020 roku do dnia zapłaty;

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

IV. zasądza od pozwanej J. P. (2) na rzecz powoda K. P. kwotę 2 311,48 zł (dwa tysiące trzysta jedenaście złotych czterdzieści osiem groszy) tytułem kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt III C 955/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 sierpnia 2020 roku K. P. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od J. P. (2) kwoty 18 766,98 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 28 lipca 2020 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu K. P. podniósł, że wyrokiem z dnia 20 lutego 2018 roku, zaocznym w stosunku do niego, Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w sprawie o sygn. akt I C 10/18 zasądził od niego i pozwanej J. P. (2) solidarnie na rzecz Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 25 036,63 złotych wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od dnia 16 września 2016 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu zasądzonymi wyłącznie od powoda w kwocie 6 087,45 złotych. Na podstawie ww.

tytułu wykonawczego komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie P. W. prowadził przeciwko powodowi postępowanie egzekucyjne. W jego toku powód dokonał wpłaty w łącznej kwocie 43 621,41 złotych, która zaspokoiła roszczenie w całości. Zgodnie z przepisem art. 376 § 1 k.c. powód uprawniony jest do żądania od pozwanej proporcjonalnego zwrotu części spełnionego świadczenia, która w braku odmiennych wskazań ma być równa. Wpłaconą przez powoda kwotę 43 621,41 złotych należy pomniejszyć o kwotę 6 087,45 złotych tytułem kosztów procesu zasądzonych wyłącznie od powoda. Rozliczeniu pomiędzy dłużnikami solidarnymi podlega zatem kwota 37 533,96 złotych (43 621,41 zł – 6 087,45 zł = 37 533,96 zł). Pozwana winna zwrócić powodowi połowę tej kwoty, tj. 18 766,98 złotych. Pismem z dnia 15 lipca 2020 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty ww. kwoty. Wezwanie okazało się nieskuteczne.

W dniu 17 września 2020 roku Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z treścią żądania pozwu (ówczesna sygn. akt I Nc 1458/20).

Pozwana J. P. (2) zaskarżyła nakaz zapłaty sprzeciwem w części co do kwoty 6 500 złotych tytułem należności głównej i odsetek ustawowych za opóźnienie od tej kwoty i wniosła o oddalenie powództwa co do tej kwoty i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwana przyznała, że powód dokonał spłaty zadłużenia wynikającego z wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie wydanego w dniu 20 lutego 2018 roku w sprawie o sygn. akt I C 10/18 w kwocie wskazanej w załączonych do pozwu dokumentach. Podniosła natomiast, że w dniu 17 czerwca 2019 roku zawarła z wierzycielem ugodę w sprawie spłaty zadłużenia, w której zobowiązała się do spłaty zadłużenia w 85 ratach miesięcznych w kwocie po 500 złotych każda. Na poczet spłaty zadłużenie dokonała wpłat w łącznej kwocie 6 500 złotych. Spłaciła zatem ciężące na niej zobowiązanie w kwocie 6 500 złotych, a zatem powództwo w tej części winno być oddalone.

W ocenie pozwanej zachodzą przesłanki do orzeczenia o kosztach procesu na podstawie przepisu art. 101 k.c., zgodnie z treścią którego zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. Taka sytuacja miała miejsce w przedmiotowym postępowaniu w odniesieniu do kwoty, co do której uznała powództwo i w takim stosunku wnosi o zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu.

Na skutek prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty stracił moc, w części w jakiej został zaskarżony, zgodnie z przepisem art. 505 § 2 k.p.c. i sprawa została skierowana do rozpoznania na rozprawie.

W piśmie z dnia 14 kwietnia 2021 roku K. P. podtrzymał żądanie pozwu. W ocenie powoda nie ma również podstaw do orzeczenia o kosztach procesu na podstawie przepisu art. 101 k.p.c. Pozwana dała bowiem podstawy do wytoczenia powództwa. Nie udzieliła żadnej odpowiedzi na wezwanie do zapłaty, tym samym wniesienie pozwu było konieczne i uzasadnione. Powód nie miał żadnych pozaprosesowych środków prawnych, aby doprowadzić do zaspokojenia roszczenia objętego pozwem.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2018 roku, zaocznym w stosunku do pozwanego K. P., Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w sprawie o sygn. akt I C 10/18, zasądził od pozwanych J. P. (2) i K. P. solidarnie na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 25 036,63 złotych wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od dnia 16 września 2016 roku do dnia zapłaty (punkt I wyroku). W punkcie II wyroku Sąd zasądził od pozwanego K. P. na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 6 087,45 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. W punkcie III Sąd odstąpił od obciążania pozwanej J. P. (2) kosztami procesu oraz w punkcie IV – nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w punkcie I i II przeciwko K. P..

Zasądzona wyrokiem kwota to zaległość z tytułu umowy pożyczki zawartej w czasie pozostawania J. P. (2) i K. P. w związku małżeńskim. Środki uzyskane tytułem pożyczki zostały przeznaczone na spłatę zobowiązań stron.

Niesporne, a nadto dowód:

- wyrok SR Szczecin – Centrum w S. z dnia 20.02.2018 r. w sprawie I C 10/18 k. 10,
- zeznania powoda K. P. w charakterze strony k. 83,
- zeznania pozwanej J. P. (2) w charakterze strony k. 83 verte.

W dniu 17 czerwca 2019 roku J. P. (2) zawarła z Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W. porozumienie w sprawie spłaty zadłużenia nr (...), które dotyczyło wierzytelności stwierdzonej wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 20 lutego 2018 roku wydanego w sprawie o sygn. akt I C 10/18. W punkcie 2 ugody strony oświadczyły, że zadłużenie dłużniczki J. P. (2) wynosi na dzień 16 czerwca 2019 roku 34 811,47 złotych, w tym:

- należność główna w kwocie 25 036,63 złotych obejmująca kapitał w kwocie 22 883,25 złotych i odsetki w kwocie 2 153,38 złotych,
- odsetki od należności głównej objętej tytułem wykonawczym w kwocie 9 648,84 złotych,
- inne koszty w kwocie 126 złotych.

Zadłużenie K. P. odpowiada zadłużeniu dłużniczki J. P. (2), powiększonemu o kwotę kosztów w wysokości 6 087,45 złotych i wynosi 40 898,92 złote.

Strony ugody postanowiły, że spłata zadłużenia nastąpi w 85 ratach miesięcznych w wysokości po 500 złotych każda, płatnych do ostatniego dnia kalendarzowego każdego kolejnego miesiąca, począwszy od czerwca 2019 roku. Ostatnia rata będzie ratą wyrównującą.

Zawarcie porozumienia z J. P. (2) nie stanowi przeszkody do podjęcia przez wierzyciela czynności egzekucyjnych w stosunku do K. P. i z tego względu wierzyciel zastrzegł sobie prawo do wszczęcia postępowania egzekucyjnego na podstawie posiadanego tytułu wykonawczego.

J. P. (2) nie informowała K. P. o zawarciu ww. umowy.

Dowód:

- porozumienie w sprawie spłaty zadłużenia nr (...) k. 49 – 53,
- zeznania pozwanej J. P. (2) w charakterze strony k. 83 verte.

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko K. P. na podstawie wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w dniu 20 lutego 2018 roku w sprawie o sygn. akt I C 10/18, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem tego Sądu z dnia 8 listopada 2018 roku oraz postanowieniem z dnia 15 marca 2019 roku.

W toku postępowania egzekucyjnego K. P. wpłacił na poczet egzekwowanego świadczenia kwotę 43 621,41 złotych. Wierzycielowi przekazano łącznie kwotę 39 610,85 złotych. Wpłata ta zaspokoila roszczenie wierzyciela.

Niesporne, a nadto dowód:

- potwierdzenie wpłaty k. 12,
- postanowienie komornika sądowego z dnia 14.07.2020 r. k. 13,
- zaświadczenie komornika sądowego k. 11.

J. P. (2) realizowała zawartą ugodę i co miesiąc przelewała na rzecz wierzyciela kwotę 500 złotych. W okresie od dnia 25 czerwca 2019 roku do 29 czerwca 2020 roku wpłaciła na poczet spłaty zadłużenia objętego ugodą łącznie kwotę 6 500 złotych.

Dowód:

- potwierdzenia przelewu k. 36 – 48,
- zeznania pozwanej J. P. (2) w charakterze strony k. 83 verte.

Pismem z dnia 15 lipca 2020 roku K. P. wezwał J. P. (2) do zapłaty kwoty 21 810,70 złotych, stanowiącej połowę kwoty zapłaconej na rzecz wierzyciela w sprawie Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie o sygn. akt I C 10/18, w terminie do dnia 27 lipca 2020 roku. W piśmie tym wskazano następujący adres pozwanej: ul. (...), (...)-(...) S..

Dowód:

- pismo z dnia 15.07.2020 r. k. 14 – 15.

W lipcu 2020 roku J. P. (2) nie zamieszkiwała w lokalu przy ul. (...). Bywała w tym lokalu w celu między innymi odbioru przychodzącej korespondencji. Nie znalazła w skrzynce pocztowej ani pisma z dnia 15 lipca 2020 roku ani zawiadomienia o jego pozostawieniu w placówce pocztowej.

Dowód:

- zeznania pozwanej J. P. (2) w charakterze strony k. 83 verte.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Na wstępie wskazać należy, że Sąd orzekł o żądaniu pozwu nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 17 września 2020 roku pod ówczesną sygn. akt I Nc 1458/20. Nakaz ten został zaskarżony sprzeciwem, w części co do kwoty 6 500 złotych oraz odsetek ustawowych za opóźnienie zasądzonych od tej kwoty za okres od dnia 28 lipca 2020 roku do dnia zapłaty.

Przepis art. 505 § 2 k.p.c. stanowi, że nakaz zapłaty traci moc w części zaskarżonej sprzeciwem. Sprzeciw jednego tylko ze współpozwanym o to samo roszczenie oraz co do jednego lub niektórych uwzględnionych roszczeń powoduje utratę mocy nakazu jedynie co do nich.

Nakaz zapłaty stracił zatem moc w części co do kwoty 6 500 złotych oraz odsetek ustawowych za opóźnienie zasądzonych od tej kwoty za okres od dnia 28 lipca 2020 roku do dnia zapłaty oraz w zakresie zawartego w jego treści postanowienia o kosztach procesu.

Powództwo okazało się uzasadnione w części co do kwoty 1 244,72 złotych i odsetek ustawowych za opóźnienie, liczonych w stosunku rocznym, od dnia 20 listopada 2020 roku do dnia zapłaty.

Powód, powołując się na fakt spłaty zadłużenia obciążającego jego i pozwaną solidarnie, z tytułu zwrotu pożyczki, stwierdzonego prawomocnym wyrokiem, zaocznym w stosunku do powoda, wydanym przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w dniu 20 lutego 2018 roku w sprawie o sygn. akt I C 10/18, domaga się zwrotu połowy spłaconego zadłużenia obciążającego dłużników solidarnych.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi przepis art. 376 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli jeden z dłużników solidarnych spełnił świadczenie, treść istniejącego między współdłużnikami stosunku prawnego rozstrzyga o tym, czy i w jakich częściach może on żądać zwrotu od współdłużników. Jeżeli z treści tego stosunku nie wynika nic innego, dłużnik, który świadczenie spełnił, może żądać zwrotu w częściach równych.

Powstanie roszczenia regresowego, o którym mowa w art. 376 § 1 k.c., uzależnione jest od istnienia i zaspokojenia roszczenia o spełnienie świadczenia, za które dłużnicy solidarni ponoszą odpowiedzialność. Dłużnik domagający się zwrotu powinien zatem wykazać, że dług, który zapłacił, rzeczywiście istniał w chwili jego regulowania i obciążał solidarnie jego oraz wszystkich adresatów roszczenia zwrotnego (zob. orz. SN z 3.3.1958 r., 1 CO 1/58, OSNCK 1959, Nr 4, poz. 105).

Nie było pomiędzy stronami sporne istnienie zobowiązania obciążającego ich solidarnym obowiązkiem zapłaty, a także że powód zobowiązanie z tego tytułu zaspokoił w przeważającym zakresie, na skutek wyegzekwowania w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego.

Zgodnie z art. 366 § 1 k.c. kilku dłużników może być zobowiązanych w ten sposób, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych. Jest to tak zwana solidarność bierna czyli solidarność dłużników. Wierzyciel ma zatem prawo samodzielnie wybrać dłużnika spośród osób zobowiązanych solidarnie i wnieść przeciwko niemu pozew do sądu, domagając się uregulowania całego świadczenia, tak jakby on był jedynym zobowiązanym. Ma prawo też w jednym pozwie dochodzić zapłaty od wszystkich dłużników zobowiązanych solidarnie lub tylko od niektórych z nich albo wystąpić z odrębnymi pozwami przeciwko każdemu lub niektórym. Pozostali nie mogą jego wyboru skutecznie zakwestionować ani ograniczyć, np. zmusić go do pozwania pozostałych dłużników solidarnych lub skutecznie domagać się, aby nieuregulowaną kwotę rozdzielił pomiędzy wszystkich dłużników i każdego z nich osobno wzywał do zapłaty. Z podobnych uprawnień może skorzystać przy przeprowadzaniu egzekucji. Może skierować ją przeciwko wszystkim dłużnikom solidarnym albo tylko niektórym, a także zmienić zdanie i złożyć wniosek o umorzenie egzekucji przeciwko niektórym z nich i domagać się przeprowadzenia jej przeciwko pozostałym. W sytuacji zaś, gdy zobowiązanie zostanie zaspokojone przez jednego z dłużników solidarnych, dłużnik ten ma możliwość zgodnie z art. 376 § 1 k.c. na podstawie treści istniejącego pomiędzy współdłużnikami stosunku prawnego żądać zwrotu od współdłużników. Zakres przysługującego współdłużnikowi solidarnemu roszczenia regresowego wyznacza treść istniejącego między współdłużnikami stosunku prawnego, przy czym jeżeli z treści tego stosunku nie wynika nic innego, dłużnik, który świadczenie spełnił, może żądać zwrotu w częściach równych.

Podstawę prawną wierzytelności zasądzonej wyrokiem wydanym w sprawie o sygn. akt I C 10/18, stanowił przepis art. 720 § 1 k.c. Zgodnie z jego treścią przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Ustawa nie reguluje kwestii czy i w jakim zakresie dłużnik solidarny, który spełnił świadczenie z tego tytułu może domagać się zwrotu od współdłużników. Zgodnie zatem z regułą wypływającą z przepisu art. 376 zdanie drugie k.c., jeżeli z treści stosunku prawnego nie wynika nic innego, dłużnik który spełnił świadczenie może żądać zwrotu w częściach równych.

Roszczenie regresowe ma jednoznacznie akcesoryjny charakter, co oznacza, że występuje wyłącznie w związku z realizacją wcześniej istniejącego stosunku prawnego. Powstaje przy tym wówczas, gdy świadczenie wynikające z tego stosunku prawnego zostało spełnione w proporcji niewspółmiernej do tego, co wynika z jego treści. Tak, więc zarówno powstanie jak i rozmiar roszczenia regresowego są ściśle związane z zobowiązaniem pierwotnym. Innymi słowy roszczenie regresowe powstaje z chwilą spełnienia przez dłużnika świadczenia w zakresie przenoszącym tę część, która ciąży na nim zgodnie z treścią stosunku wewnętrznego między współdłużnikami (por. wyrok SN z dnia 14 listopada 2019 r., (...); wyrok SA w Warszawie z dnia 18 lutego 2015 r., VI ACa 637/14; wyrok SN z dnia 12 października 2001 r., V CKN 500/00). Stosując zatem regułę wyrażoną w przepisie art. 376 § 1 k.c., zakładającą równomierne obciążenie dłużników odpowiedzialnością za zobowiązania, powód może domagać się od pozwanej zapłaty tylko wtedy, gdyby zapłacił więcej niż sumę przypadającą na połowę ogólnej kwoty zadłużenia objętego solidarną odpowiedzialnością stron. Przy ustalaniu części, jakich od pozostałych dłużników, może domagać się dłużnik, który spełnił świadczenie, uwzględnia się, poza świadczeniem głównym, także spełnione świadczenia uboczne. Koszty postępowania egzekucyjnego mogą być również objęte roszczeniem, ale tylko w stosunku do tych

dłużników, którzy pozostawali w stanie opóźnienia wykonania zobowiązania w chwili, gdy koszty te powstały (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 12 grudnia 2012 r., I ACa 1182/12).

Zgodnie z treścią wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 20 lutego 2018 roku (sygn. akt I C 10/18), zaocznego w stosunku do K. P., strony niniejszego procesu, zobowiązane były do zapłaty na rzecz wierzyciela solidarnie kwoty 25 036,63 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od dnia 16 września 2016 roku do dnia zapłaty. Jak wynika z postanowienia komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie P. W. z dnia 14 lipca 2020 roku na skutek egzekucji prowadzonej przez wierzyciela na podstawie tytułu wykonawczego wydanego w sprawie I C 10/18 przeciwko dłużnikowi K. P., wierzyciel otrzymał na poczet swojego roszczenia kwotę 39 610,85 złotych. W dniu 13 lipca 2020 roku komornik sądowy wydał zaświadczenie w którym oświadczył, że dłużnik K. P. spłacił całość zadłużenia i postępowanie egzekucyjne zostało zakończone. Do dnia 13 lipca 2020 roku pozwana J. P. (2), na podstawie ugody zawartej z wierzycielem w dniu 17 czerwca 2019 roku, dokonała wpłaty na poczet spłaty zadłużenia w kwocie 6 500 złotych.

Łącznie wierzyciel otrzymał zatem od dłużników solidarnych kwotę 46 110,85 złotych ($39\ 610,85\ \text{zł} + 6\ 500\ \text{zł} = 46\ 110,85\ \text{zł}$) i ta kwota zaspokoiliła roszczenie stwierdzone wyrokiem wydanym w sprawie o sygn. akt I C 10/18. Odpowiedzialnością solidarną dłużników objęta była jedynie kwota 40 023,40 złotych, pozwana bowiem nie była zobowiązana do zapłaty kosztów procesu w kwocie 6 087,45 złotych ($46\ 110,85\ \text{zł} - 6\ 087,45\ \text{zł} = 40\ 023,40\ \text{zł}$). Przy ustalaniu części, jakiej powód może domagać się od pozwanej tytułem roszczenia regresowego, nie uwzględniono przy tym kosztów postępowania egzekucyjnego (uwzględniono nie całą uiszczoną przez powoda w toku egzekucji sumę – 43 621,41 zł, a jedynie kwotę jaką otrzymał wierzyciel – 39 610,85 zł). Pozwana zawarła z wierzycielem porozumienie w sprawie spłaty zadłużenia, na podstawie którego zobowiązała się do spłaty zadłużenia w 85 ratach miesięcznych w kwocie po 500 złotych każda, począwszy od czerwca 2019 roku. Pozwana do dnia uiszczenia należności przez powoda, wywiązywała się z obowiązku zapłaty w uzgodnionych ratach. Stąd też poniesione przez powoda koszty postępowania egzekucyjnego nie podlegają wliczeniu do świadczenia, które obciąża dłużników solidarnych. Pozwana bowiem wywiązywała się ze spłaty zadłużenia, zgodnie z zawartą ugodą i w 2020 roku, kiedy zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne nie pozostawała w opóźnieniu. Spełnienie świadczenia przez pozwanego wymagało wszczęcia postępowania egzekucyjnego, z czym wiąże się obowiązek poniesienia przez dłużnika egzekwowanego powstałych w tym postępowaniu kosztów.

Podstawę ustalenia części, w jakiej powód może domagać się zwrotu spełnionego świadczenia od pozwanej stanowi, jak już wyżej wskazano, kwota 40 023,40 złotych. Zgodnie z regułą wypływającą z art. 376 § 1 zd. drugie k.c., każda ze stron niniejszego procesu winna spełnić świadczenie na rzecz wierzyciela w częściach równych, tj. w kwocie po 20 011,70 złotych ($40\ 023,40\ \text{zł} : 2 = 20\ 011,70\ \text{zł}$). Powód zapłacił kwotę, podlegającą rozliczeniu między stronami w wysokości 33 523,40 złotych ($39\ 610,85\ \text{zł} - 6\ 087,45\ \text{zł} = 33\ 523,40\ \text{zł}$), a pozwana kwotę 6 500 złotych. Pozwana winna zatem zwrócić powodowi kwotę 13 511,70 złotych ($33\ 523,40\ \text{zł} - 20\ 011,70\ \text{zł} = 13\ 511,70\ \text{zł}$). Pozwana nie kwestionowała obowiązku zwrotu kwoty 12 266,98 złotych i w tym zakresie nie skarżyła wydanego w sprawie nakazu zapłaty. Nakaz zapłaty w tej części uprawomocnił się. Do zapłaty pozostała zatem kwota 1 244,72 złotych ($13\ 511,70\ \text{zł} - 12\ 266,98\ \text{zł} = 1\ 244,72\ \text{zł}$).

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1 244,72 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 20 listopada 2020 roku i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego znajduje oparcie w treści art. 359 § 1 k.c. i art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Dłużnik popada w opóźnienie jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r., sygn. II CK 146/02).

Termin spełnienia świadczenia z tytułu regresu unormowanego w przepisie art. 376 § 1 k.c. nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, a zatem, stosownie do treści przepisu art. 455 k.c. świadczenie winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu. Skutkiem wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia jest to, że świadczenie staje się wymagalne. Z chwilą wezwania do zapłaty zobowiązanie bezterminowe przekształca się z mocy ustawy w zobowiązanie terminowe, a na dłużniku spoczywa obowiązek niezwłocznego spełnienia świadczenia.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że powód nie wykazał, aby skierowanie do pozwanej wezwania do zapłaty z dnia 15 lipca 2020 roku na adres ul. (...), S. wywołało skutek prawny w postaci przekształcenia zobowiązania do zwrotu spełnionego przez niego świadczenia w zobowiązanie terminowe i tym samym, aby termin wymagalności dochodzonego roszczenia przypadał na wskazany w wezwaniu do zapłaty 27 lipca 2020 roku. Powstanie takiego skutku uzależnione jest bowiem od tego, aby wezwanie do zapłaty – sporządzone w formie pisemnej i wysłane pocztą – skierowane zostało na prawidłowy adres zamieszkania dłużnika. Pozwana wykazała, że adres, pod którym zostało wysłane wezwanie do zapłaty z dnia 15 lipca 2020 roku, nie był jej adresem zamieszkania. Na podstawie zeznań pozwanej Sąd ustalił, że w lipcu 2020 roku nie zamieszkiwała ona w lokalu przy ul. (...). Pozwana zeznała, że jedynie bywała w tym lokalu w celu między innymi odbioru przychodzącej korespondencji. Nie znalazła jednak w skrzynce pocztowej ani pisma z dnia 15 lipca 2020 roku ani zawiadomienia o jego pozostawieniu w placówce pocztowej. Powód nie zaoferował żadnego dowodu, który podważyłby zeznania pozwanej w tym przedmiocie, ani też takiego, na podstawie którego możliwe byłoby ustalenie, że rzeczywiście skierował do pozwanej na ww. adres wezwanie do zapłaty (np. dowodu nadania). Skutek w postaci przekształcenia zobowiązania o zwrot spełnionego świadczenia wywołało doręczenie pozwanej odpisu wydanego w sprawie nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu z załącznikami pod adresem: ul. (...) S., co miało miejsce w dniu 19 listopada 2020 roku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2010 roku, I PK 131/09). Doręczenie pozwanej odpisu nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu z załącznikami, w których wskazano zarówno jaka kwotę ma zapłacić, komu i z jakiego tytułu, a także w jakim terminie wywołało ten skutek, że pozwana zobligowana była do spełnienia świadczenia niezwłocznie. Na gruncie przepisu art. 455 k.c. nie można wskazać jednego terminu, który odpowiadałby pojęciu niezwłoczności, gdyż nie jest możliwe określenie go in abstracto w oderwaniu od okoliczności konkretnego wypadku (por. między innymi uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22.11.2013 r., III CZP 72/13). Pojęcie niezwłoczności nie oznacza jednakże "natychmiastowej powinności świadczenia", lecz jedynie spełnienie go "bez nieuzasadnionej zwłoki" – w takim terminie, w jakim działający prawidłowo dłużnik mógłby je spełnić w normalnym toku prowadzenia swoich spraw. Zważywszy, że pozwanej doręczono odpis nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu z załącznikami w dniu 19 listopada 2020 roku, pozwana winna spełnić świadczenie tego samego dnia, tym bardziej, iż zawierając ugodę z bankiem miała świadomość, że wierzyciel może podjąć czynności egzekucyjne wobec powoda, co wynikało z treści ugody (§ 11). Skoro tego nie uczyniła, popadła w opóźnienie, co uzasadnia zasądzenie odsetek ustawowych z tego tytułu od dnia 20 listopada 2020 roku.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów prywatnych i urzędowych złożonych przez obydwie strony, co do prawdziwości i wiarygodności których nie powziął zastrzeżeń oraz na podstawie zeznań powoda i pozwanej w charakterze strony, które w ocenie Sądu co do zasady były wiarygodne.

W ocenie Sądu nie zostały spełnione przesłanki do orzeczenia o kosztach procesu, w zakresie kwoty 12 266,98 złotych zgodnie z art. 101 k.p.c. Przepis ten stanowi, że zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu.

Obowiązek zwrotu kosztów procesu zostaje nałożony na powoda, pomimo wygrania przez niego procesu w przypadku kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: niedania powodu do wytoczenia sprawy oraz uznania przy pierwszej czynności procesowej żądania pozwu. Przyjmuje się, że pozwany nie daje powodu do wytoczenia powództwa, jeżeli jego postępowanie i postawa wobec roszczenia strony powodowej oceniona zgodnie z doświadczeniem życiowym usprawiedliwiają wniosek, że powód uzyskałby zaspokojenie roszczenia bez wytoczenia powództwa. Natomiast jeśli zachowanie pozwanego nie usprawiedliwia wniosku, że strona powodowa uzyskałaby zaspokojenie roszczenia również bez wytoczenia powództwa, to należy uznać, że pozwany dał powód do jego wytoczenia, i wówczas nawet

w sytuacji uznania żądania pozwu przy pierwszej czynności procesowej art. 101 nie może zostać zastosowany. Uznanie roszczenia natomiast musi nastąpić przy pierwszej czynności procesowej (odpowiedź na pozew, oświadczenie złożone na pierwszym posiedzeniu sądowym). Samo oświadczenie o jego uznaniu bez jednoczesnej zapłaty lub propozycji tej zapłaty oraz spełnienie świadczenia dopiero po wyroku nie uzasadnia żądania pozwanego przyznania mu zwrotu kosztów procesu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 października 1968 roku, I PR 316/68, OSNC 1969/6/114). W postanowieniu z dnia 22 stycznia 1979 roku (sygn. akt II CZ 150/78) Sąd Najwyższy wyraził natomiast pogląd, że okoliczność, iż poszkodowany przed wytoczeniem powództwa nie zwrócił się do osoby odpowiedzialnej za szkodę o dobrowolne zaspokojenie roszczenia odszkodowawczego, nie może uzasadniać zasądzenia od niego na rzecz pozwanego kosztów procesu na podstawie art. 101 k.c., w sytuacji, gdy pozwany przy pierwszej czynności procesowej uznał powództwo tylko częściowo, kwestionując niektóre przesłanki odpowiedzialności i wysokość poszczególnych roszczeń.

Pozwana uznała roszczenie w części co do kwoty 12 266,98 złotych, zaprzeczyła natomiast, aby była zobowiązana do zapłaty ponad tą sumę. Nie wykazała również, aby w terminie określonym w nakazie zapłaty dokonała zapłaty tej kwoty. Stąd też brak podstaw do orzeczenia o kosztach procesu na podstawie przepisu art. 101 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł zatem na podstawie przepisu art. 100 k.p.c., który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Powód poniósł następujące koszty procesu: opłata od pozwu w kwocie 1 000 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata w kwocie 3 600 złotych oraz opłata skarbową od złożonego dokumentu pełnomocnictwa procesowego, czyli łącznie 4 617 złotych.

Pozwana poniosła następujące koszty procesu: wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata w kwocie 3 600 złotych oraz opłata skarbową od złożonego dokumentu pełnomocnictwa procesowego, czyli łącznie 3 617 złotych.

Koszty procesu wyniosły łącznie 8 234 złotych ($4\ 617\ \text{zł} + 3\ 617 = 8\ 234\ \text{zł}$).

Żądanie pozwu zostało uwzględnione w zakresie kwoty stanowiącej 72% dochodzonego roszczenia, a zatem powód winien ponieść 28% kosztów procesu, tj. kwotę 2 305,52 złotych ($8\ 234\ \text{zł} \times 28\% = 2\ 305,52\ \text{zł}$), a pozwana 72% tych kosztów, czyli kwotę 5 928,48 złotych ($8\ 234\ \text{zł} \times 72\% = 5\ 928,48\ \text{zł}$). Pozwana winna zatem uiścić kwotę 5 928,48 zł tytułem kosztów procesu, a uiściła 3 617 zł. W związku z tym należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 311,48 zł tytułem zwrotu kosztów procesu ($5\ 928,48\ \text{zł} - 3\ 617\ \text{zł} = 2\ 311,48\ \text{zł}$).

Mając powyższe na uwadze, Sąd w punkcie 3 wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 2 311,48 złotych wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c.